

DANIELLE STEEL

Kakukktojás

DANIELLE STEEL

Kakukktojás

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *Big Girl*
A Delacorte Press Book, New York, 2010
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of The Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc., New York.
Copyright © 2010 by Danielle Steel
All rights reserved
Jacket design: *Derek Walls*
Jacket photograph: © *Image Source*
Author photograph: © *Brigitte Lacombe*

Fordította *Sóvágó Katalin*

Hungarian translation
© by *Sóvágó Katalin*, 2010

Hungarian edition
© by *Maecenas Könyvkiadó*, 2010

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Ezt a könyvemet is az én csodálatos
gyermekeimnek ajánlom: Trevornak,
Toddnek, Beatie-nek, Nicknek, Samnek,
Victoriának, Vanessának, Maxxnek
és Zarának, mert mindig itt vannak
mellettem, támogatnak, szeretnek,
elhalmoznak jósággal, gondoskodással,
figyelemmel, és mert olyan szép napokat
éltünk meg együtt. Jóban-rosszban mindig
itt vagyunk egymásnak. Köszönöm,
hogy áldást hoztatok az életembe.*

Szívem minden szeretetével:

Mami/d.s.

1. fejezet

Jim Dawson egyszerűen szépnek született. Egyetlen gyerek volt a családban, korához képest magas, a fizikuma, megjelenése maga a tökély. Idővel kiváló sportoló lett belőle. Szülei csakis érte éltek. Apja-anyja túl volt a negyvenen, évek óta hiába próbálkoztak azzal, hogy gyerekük legyen, így annál kellemesebb meglepetés volt számukra Jim születése. Már feladták a reményt, és akkor váratlanul megérkezett ez a bűbajos pici fiú, ez az égi áldás! Anyja rajongva bámulta, ahogy a karjaiban tartotta, az apja imádott vele labdázni. Ő volt a gyerekliga csillaga, és mikor idősebb lett, az iskolában megőrültek érte a lányok. Sötét haja, bársonyos, barna szeme mindnyájukat elbűvölte, erélyes, árkolt álla akár egy filmsztaré. A főiskolán ő volt a futballcsapat kapitánya, és senki sem lepődött meg, amikor randevúzni kezdett a szépséges Évnyitó-királynővel*, akinek a szülei a lányuk első főiskolai évében költöztek át Atlantából Dél-Kaliforniába. A királynő kicsi volt és törekeny, haja-szeme sötét, mint Jimé, a bőre meg szakasztott olyan, mint Hófehérkéé. A simulékony, kedves természetű lány valószínűleg bálványozta Jimet. A diplomaosztás estéjén eljegyezték egymást, és ugyanannak az évnek a karácsonyán összeházasodtak.

---

* Amerikai hagyomány a közép- és főiskolai évnyitó megünneplése, amikor királyt, királynőt és királyi udvart választanak az intézmény diákjai közül. (*A ford.*)

Jim addigra állást kapott egy reklámcégnél. Christine azzal töltötte a diplomaosztást követő hat hónapot, hogy az esküvőjükre készült. Ő is lediplomázott, de igazság szerint semmi más nem érdekelt a főiskola négy éve alatt, mint hogy fogjon egy férfit, és feleségül menjen hozzá. Egyébként lélegzetelállítóan szépek voltak együtt, az a tősgyökeres, hamisítatlan amerikai pár. Tökéletesen kiegészítették egymást: aki rájuk nézett, annak rögtön egy magazin címlapjára kellett gondolnia.

Christine fotómodell akart lenni az esküvő után, de Jim hallani sem akart róla. Van neki jó állása, jó keresete: az ő felesége csak ne dolgozzon. Mit szólnának az emberek? Hogy Jim Dawson nem képes eltartani a feleségét? Maradjon csak otthon az asszony, és várja őt, amikor este hazatér. Christine ezt is tette. Akik akkor ismerték őket, azt mondták róluk: ilyen gyönyörű pár nem volt még a földön.

Kezdetől eldőlt, hogy ki parancsol a családban. Jim rendelkezett mindenről, ami tökéletesen megfelelt Christine-nek. Még nagyon kicsi volt, amikor elvesztette a saját anyját, Jim anyja pedig, akit a fiatalasszony Dawson anyunak szólított, egyfolytában a fia dicséretét zengte. Christine ugyanúgy rajongott Jimért, mint a szülei. Végül is mindent megadott a feleségének, szerető férj volt, szórakoztató társaság, kiváló sportember, és a reklámcégnél is töretlenül ívelt fölfelé a karrierje. Barátságosan, elbűvölően viselkedett az emberekkel, legalábbis addig, amíg azok csodálták, és nem bíralták. És a legtöbb embernek nem is volt oka bírálni őt. Jim megnyerő fiatalember volt, könnyen szerzett barátokat, a feleségét isteníttette, semmit sem sajnált tőle. Cserébe csak annyit várt el, hogy Christine imádjja és bálványozza őt, valamint hogy ne szóljon bele semmibe. Christine apja hasonló

elveket vallott, és a lányát úgy nevelte, hogy odaadó felesége legyen egy hozzá hasonló férfinak. Christine meg is kapott a házasságban mindent, amiről álmódott, sőt még annál is többet. Jimnek nem kellett kínos meglepetésektől, szeszélyeskedéstől, csalódásoktól tartania. Mindentől megvédte a feleségét, gondot viselt rá, és gavallérosan ellátta pénzzel. A házasság tökéletesen bejött mindkettőjüknek. Mind a ketten tisztában voltak a szerepükkel, és kifogástalanul alakították. Jim volt az Imádott, Christine az Imádó.

Az első években nem siettek a szülői szerepkör vállalásával, és talán még tovább is halogatták volna, ha az emberek nem firtatják egyre többször, hogy miért nincs még gyerekük. Jim úgy érezte, ezzel őt bírálják, esetleg arra célozgatnak, hogy nem is lehet gyerekük. De ők élvezték, hogy egymáson kívül nincs, aki lekösse őket, és függetlenek lehetnek. Sűrűn elutaztak a hétvégekre, Jim érdekes vakációkra vitte a feleségét, hetenként egyszer-kétszer étteremben vacsoráztak, habár Christine is jól főzött, és megtanulta elkészíteni a férje kedvenc ételeit. Egyiküket sem búsította a gyerektelenség, úgy egyeztek meg, hogy majd egyszer lesznek utódaik, de egyelőre ráérnek még. Ám a házasságuk ötödik évében már Jim szülei is aggódtak, hogy talán ugyanazokkal a problémákkal küzdenek, amelyek miatt nekik is csak jó húsz év után született gyerekük. Jim megnyugtatta őket, hogy nincs semmi bajuk, egyszerűen csak szeretnek szórakozni, és nem sietős nekik a gyerekvállalás. Huszonhét évesek, szeretik a szabadságot és a függetlenséget.

Ám egy idő után megunta az örökös faggatózást, és azt mondta Christine-nek, ideje gyereket vállalni, és Christine helyeselt, ahogy szokott. Neki tökéletesen megfelelt minden, amit Jim akart. Azonnal teherbe is esett, olyan gyorsasággal, amire egyikük sem

számított. Könnyebben ment, mint ahogy kitervelték, ők azt hitték, belekerülhet hat hónapba vagy egy évbe. Anyósa aggályai ellenére Christine könnyen viselte a terhességet.

Amikor vajúdni kezdett, Jim bevitte a kórházba, de nem ment be a szülőszobába, amit Christine helyeselt. Nem akarta, hogy a férje kínosan érezze magát. Jim fiút szeretett volna, természetesen Christine is, hogy kedvében járjon a férjének. Meg sem fordult a fejükben, hogy kislányuk is lehet, és olyan magabiztosak voltak, hogy még csak nem is ellenőriztették a gyerek nemét. Jim a maga virulens férfiasságában el is várta, hogy az elsőszülöttje fiú legyen. Christine késsel rendezte be a babaszobát. Egy pillanatig sem kételkedtek benne, hogy nekik csak fiuk születhet.

A magzat farfekvéses volt, ezért császármetszéssel kellett világra segíteni. Christine még magához sem tért az altatásból a lábadozószobában, Jim már tudta a hírt. Amikor a nővér megmutatta a csecsemőosztály ablakában az újszülöttet, Jim egy percig, sőt még annál is tovább meg volt győződve róla, hogy kicserélték a gyereket, mert ez a tejfölszőke hajú baba a tökéletesen kerek, pufók arcával nem emlékeztetett egyikükre sem. De a színeinél vagy a formájánál is nagyobb sokkot jelentett az a tény, hogy lány! Jimék nem ilyen gyereket vártak. Ahogy a baba bámulta az ablak mögül, Jim csak arra bírt gondolni: szakasztott olyan, mint Viktória brit királynő öregkorában. Ezt meg is mondta az egyik ápolónőnek, aki válaszul megpirongatta, és azt mondta, hogy a kislány gyönyörű. Jim, aki sosem látta még, hogy fintorognak az újszülöttek, nem értett vele egyet. Ez itt olyan volt, mintha valaki másnak a gyereke lenne. Egy cseppet sem hasonlított se rá, se Christine-re. Jim mélységesen csalódott. Mogorván üldögélt a váróban, amíg be

nem engedték Christine-hez. Az asszony csak ránézett az arcára, és rögtön tudta, hogy lányt szült, amivel leszerepelt a férje előtt.

– Lány? – suttogta, még mindig kábán az altatószerektől. Jim szóltanul bólintott. Most hogy közölje a barátaival, hogy lánya lett a várva várt fiú helyett? Mély seb esett Jim hiúságán és önképén. Ez olyasmi volt, aminek nem parancsolhatott, márpedig az ilyen dolgokat sohasem bírta. Szeretett dirigálni mindenben, és Christine készségesen követte az utasításait.

– Igen, lány – felelte végül. Christine szeméből kibuggyant egy könnycsepp. – Olyan, mint Viktória királynő. – Nem tudta megállni, hogy ne ugrassa egy kicsit a feleségét. – Nem tudom, ki az apja, de nagyon úgy tűnik, hogy szőke és kék szemű lesz. – Egyikük családjában sem voltak szőkék, kivéve Jim nagymamáját, de neki az már túlságosan távoli rokonságnak tűnt. Mindazonáltal nem kételkedett Christine-ben. Ez a gyerek nyilvánvalóan egy atavizmus kettejük génállományában. Az biztos, hogy nem olyan, mint ha tőlük született volna. Az ápolónők egyfolytában azt hajtogatták, hogy milyen aranyos, Jim persze nem volt meggyőzve. Christine-hez csak órákkal később hozták oda az újszülöttet. A karjába tették, az asszony pedig csodálkozva nézte, és megérintette a parányi kezeket. A kislányt szorosán belesavarták egy rózsaszín takaróba. Christine előzőleg kapott egy injekciót, hogy ne lövelljen be a teje, mivel nem akart szoptatni. Jim nem akarta, így Christine sem vágott rá. Minél gyorsabban vissza akarta nyerni az alakját, mert Jim mindig azt szerette benne, hogy olyan filigrán és hajlékony, és egyáltalán nem találta vonzónak a terhes feleségét. Christine vigyázott is a súlyára a terhesség alatt. Jimhez hasonlóan ő is nehezen tudta elhinni, hogy ez a pufók kis fehérszőke baba az övék.

Hosszú, egyenes, erős lába volt, mint Jimnek, ám a vonásai még csak távolról sem emlékeztettek a szüleire. Dawson anyu azonnal sietett egyetérteni a fiával, ahogy meglátta az unokáját. Azt mondta, olyan, mint Jim apai nagyanyja, de azért reménykedjünk, hogy később nem hasonlít majd rá! A nagymama vaskos, duci asszony volt világéletében, aki nem a szépségéről, hanem inkább a főztjéről és a varrótudományáról volt híres.

Ahogy a gyermek kétnapos lett, kissé enyhült a csalódás, hogy nem fiú, hanem lány, habár Jimet ugratták a munkatársak az irodában, hogy most majd ismét próbálkozhat egy fiúval. Christine aggódott, hogy a férje megharagszik, amiért nem tudott fiút szülni, ám Jim nagyon kedvesen megnyugtatta, hogy ő úgy örül, mert a felesége is, a lánya is egészséges: majd megpróbálnak jó képet vágni a dologhoz. Attól, ahogy mondta, Christine végképp úgy érezte magát, mint aki felsült, és Dawson anyu még rá is játszott erre az érzésére. Jim egy percig sem titkolta, hogy neki fiú kell, nem lány, mintha a fia igazolná, hogy ő olyan férfias férfi, aki képes fiút nemzeni. Mivel egyikük sem gondolt rá, hogy lányuk is lehet, nem választottak lánynevet, és most nem tudták, minek nevezék el a Christine karjában fekvő pufók, szőke babát.

Jim csak viccből mondta, hogy a kislány olyan, mint Viktória királynő, de kiderült, hogy mindkettőjüknek tetszik a név. Jim még egy lépéssel tovább ment, és azt javasolta, hogy legyen a kislány középső neve Regina. Victoria Regina Dawson. Viktória királynő. Ha az újszülöttre néztek, sajátosan találónak érezték ezt a nevet. Christine beleegyezett. Ha már a férje nem örülhet a gyermek nemének, legalább a nevének örülhessen. Továbbra is úgy érezte, hogy cserbenhagyta Jimet, mert nem fiút szült. De mire el-

jöttek a kórházból, Jim már egészen úgy viselkedett, mint aki megbocsátott a feleségének.

Victoria derűs, jó természetű, könnyen kezelhető gyermek volt, aki nem igényelt túlzott gondoskodást. Gyorsan megtanult járni és beszélni, mindenki dicsérte, hogy micsoda édes kislány. Nem sötétedett be a haja, csak a szőke szősz helyett, amellyel a világra jött, gyűrűs szőke tincseket növesztett. Nagy kék szeme, világosszőke haja, és ahhoz illően tejfehér bőre volt. Egyesek megjegyezték, hogy nagyon angolos, mire Jim mindig közölte, hogy Viktória királynőről nevezték el a hasonlóság miatt, aztán jóízűen nevetett. Ez lett a kedvenc vicce, amelyet fűnekfának elmondott, miközben Christine szemérmesen kuncogott. Szerette a lányát, ám életének nagy szerelme mindig a férje volt és maradt. Egyes asszonyoktól eltérően, akiknek egész világuk a gyerekeik körül forog. Christine világának Jim volt a tengelye, és csak Jim után jött a baba. Christine tökéletes társ volt egy Jim-féle önistenítő egyéniség mellé. Az asszony csak őt látta a világból. Noha Jim továbbra is akart egy fiút, aki majd megkoronázza az ő életét, és akivel labdázzhat, nem siettek a második gyerekkel. Victoria simán beilleszkedett az életükbe, kevés dolgon kellett változtatniuk miatta. Jim és Christine egyaránt félt attól, hogy két gyereket, főleg ha kicsi a korkülönbség, sokkal nehezebb lenne kezelni, úgyhogy egyelőre beérték Victoriával. Dawson anyu még fel is tépte Jim sebeit, mert egyfolytában olyanokat mondott: elég baj, hogy nincs fiuk, akkor most nem kellene második gyerekre gondolniuk, az egyikék mindig okosabbak. Hát persze, az ő fia is egyke volt.

Victoria, ahogy idősebb lett, feltűnően intelligens gyermeknek bizonyult. Cserfes volt és szeretetre méltó, mire betöltötte a hármát, majdnem úgy lehe-

tett beszélgetni vele, mint egy felnőttel. A mulatságos, eleven eszű kislányt minden érdekelte. Christine négyéves korában megtanította olvasni. Amikor öt-éves lett, az apja elmesélte neki, hogy egy királynőről kapta a nevét. Victoria boldogan mosolygott, ahányszor ezt hallotta az apjától. Tudta, milyenek a királynők: gyönyörűek, és csodaszép ruhákat viselnek az összes mesében, amelyeket olvasott. Sőt, időnként még varázserejük is van. Tudta, hogy Viktória királynő után nevezték el, de arról fogalma sem volt, milyen lehetett ez a királynő. Az apjától azt hallotta, hogy azért kapta ezt a nevet, mert nagyon hasonlított a királynőre. Azt is tudta, hogy az apja nagyanyjára is hasonlít, de róla sem látott még képet. Vajon a dédmama is olyan lehetett, mint egy királynő?

Victoria még hatévesen is megmaradt pufóknak és gömbölydednek. Vaskos lábacska volt, és sokszor hallotta, hogy nagyobb a koránál. Elsőben csakugyan magasabb volt a legtöbb gyereknél, némelyiknél súlyosabb is. Az emberek „nagyánynak” hívták, amit ő bóknak vett. Még mindig az első osztályba járt, amikor meglátott egy képet egy könyvben, amelyet az anyjával nézegettek, és ott volt a királynő, akiről a nevét kapta. Ott virított a neve a kép alatt. Victoria Regina. Ugyanaz, mint az ő neve.

A királynő egy mopszlikutyát tartott a térdén, amely meghökkentően hasonlított az uralkodóra. Valamikor életének alkonyán készült róla a fénykép. A kis Victoria sokáig bámulta a képet, és nem szólt.

– Ez ő? – kérdezte végül, és felnézett nagy kék szemével az anyjára. Christine mosolyogva bólintott. Végül is ez csak egy vicc. A kislány olyan, mint Jim nagyanyja.

– Nagyon nagy királynő volt Angliában valamikor régen – magyarázta a lányának.

– Nincs is szép ruhája, nem visel koronát, és a kutyája is csúnya! – mondta megsemmisülten Victoria.

– Akkor már nagyon öreg volt! – próbálta vigasztalni az anyja. Láta, hogy a lánya el van keseredve, és ettől neki is megfájdult a szíve. Tudta, hogy a férje nem akart rosszat, de Jim tréfája visszafelé sült el, és megsebezte Victoriát. A kislány addig bámulta a képet, amíg végig nem futott az arcán két könnycsepp. Christine lapozott, és nem szólt. Abban reménykedett, hogy Victoria majd elfelejti a képet, amit látott. Sohasem felejtette el, és soha többé nem érezhette, hogy az apja olyannak látta, mint egy királynőt.